

comunitats autònomes. Fa 48 hores vaig estar parlant amb el president de la Regió de Múrcia per a parlar d'una qüestió molt important per a la nostra comunitat com l'aigua. Fa exactament una setmana i un dia vaig tindre l'oportunitat de tindre una reunió amb una bona part del Govern de les Illes Balears per a plantejar qüestions de present i de futur des del punt de vista cultural i d'energia i de turisme i també de benestar social. Dins d'uns dies tindrè l'ocasió de reunir-me amb el president de Castella-la Manxa per a parlar també de qüestions que tenen a vore amb situacions de dos comunitats autònomes que som veïnes.

Per tant, jo crec que l'Espanya constitucional i la València que hui camina pel camí de l'Estatut d'Autonomia té molt clar d'allò que és, i que no ha de vindre ningú ací a dir-mos què és el que volem fer de mosatros. I no sols això sinó que rebutgem també qualsevol plantejament que estiga fora del que és un plantejament de convivència i de futur per a tota Espanya, per exemple alguns plans que en estos moments estan damunt la taula i que el que volen és tensar la vida d'un país que està tranquil·lament construint la seua història sense problemes i amb tota prosperitat.

I la pregunta que mos podríem fer des del punt de vista que m'ha fet, amb molt bona oportunitat, el portaveu del Grup Parlamentari Popular és: A qui interessa en estos moments intentar tensar la vida política en Espanya i en la Comunitat Valenciana? (*Remors*) Per què plantegen plans com els que planteja el senyor Ibarreche...?

El senyor president:

Señores diputados del Grupo Socialista.

El senyor president del Consell:

...O projectes com els que planteja el senyor Pasqual Maragall a Catalunya? Per què? Per què en el moment que Espanya és un país que té una força i una presència en el món com mai havia tingut? Per què? Per què quan les nostres comunitats tenen perfectament quin és el seu camí de prosperitat dins de la Constitució? Per què? Per què quan hem recuperat institucions d'autogovern, per exemple estes Corts, que representen la il·lusió i el projecte de futur del nostre poble?

Jo crec que la pregunta seria: Per què? I sobretot, per què hi han persones en la nostra comunitat que encara, davant plantejaments d'estos tipus, pensen que són plantejaments seriosos? Esta és una altra pregunta. Per què? Quina necessitat tenim els valencians de dir que algunes qüestions que se plantegen alguna vegada tenen a vore amb la realitat del nostre poble?

Mosatros, a les nostres coses. La Comunitat Valenciana, a les seues coses, a continuar construint un projecte de prosperitat i confiança com mai havia tingut la Comunitat Valenciana, amb lleialtat al nostre Estatut i amb lleialtat a la nostra Constitució, i amb lleialtat també a una construcció europea que en estos moments allò que mos diu és que tenim moltíssimes oportunitats per a continuar creixent amb pau i amb seriositat, i sobretot, amb molta responsabilitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

A mí me sabe mal insistir sobre el mismo tema. Por favor, por favor, procuren ustedes respetar al que está exponiendo. No les aporta nada, creo, el hecho de importunar en medio de la conversación. (*Remors*) Vamos a ver, señora Moreno y señora Suanzes, se han dirigido ustedes la palabra desde su escaño una a otra en voz alta mientras hablaba. ¿Ustedes se creen que es posible que en una cámara haya respeto al orador dirigiéndose la palabra de donde están una a la otra? Por favor, por favor.

Per a formular la segona pregunta, té la paraula l'il·lustríssim síndic senyor Pla, del Grup Parlamentari Socialista. Por favor, señor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Li agrairia al senyor president de la Generalitat que procurara evitar este tipus de situacions tan vergonyoses i lamentables, perquè compartint amb ell la necessitat que esta comunitat avance amb la fortalesa... (*remors*) amb la fortalesa...

El senyor president:

Señor Pla, por favor.

El senyor Pla i Durà:

Perdone.

El senyor president:

Si no tenemos cada uno concepto de lo que tenemos que hacer... (*Remors*)

Señor Pla, formule su pregunta, por favor. Volvemos a comenzar el tiempo y formule su pregunta.

El senyor Pla i Durà:

Perdone. Estoy haciendo una introducción de mi pregunta, señor presidente. ¿Vale? ¡Ya está bien, hombre! ¡A ver si aquí somos serios o no somos serios! Estoy introduciendo mi pregunta. (*Protestes*)

El senyor president:

Pretendemos ser serios, señor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Bueno.

Le decía que le agradecería que evitase este tipo de situaciones que, evidentemente, no contribuyen en nada a que este sea un espacio donde se pueda hablar de verdad de los problemas de la gente. Y precisamente con ese tipo de actitudes y preguntas como la formulada ahora, lo único que se pretende es desviar la atención de esos problemas de la gente.

“SOS en las puertas de urgencia”, año 2001, diario *Levante*. “Los Hospitales de la provincia se colapsan por el

aumento de urgencias”, diario *Información*, agosto de 2003. (*Protestes*) Septiembre de 2003, “Los grandes hospitales de la comunidad al borde de la saturación”. (*Protestes*)

Quina opinió té el senyor president sobre la situació dels serveis d'urgència en els hospitals de la Comunitat Valenciana? (*Remors*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.
Té la paraula el senyor president.

El senyor president del Consell:

Gracias, señor presidente.

De los problemas y las inquietudes de la gente es de lo que venimos a hablar aquí, cuestiones en concreto y cuestiones generales. A veces esos problemas, para desviar otras atenciones, se trasladan a nuestro pueblo, de forma que nada tienen que ver con la realidad de nuestro pueblo. Y por eso he contestado como he contestado anteriormente a la pregunta anterior. (*S'escolta una veu que diu: “Muy bien!”*) Y sobre esta cuestión me parece que tampoco ha planteado usted los problemas de la gente como se tienen que plantear, en una cuestión tan importante como esta.

Pero, en cualquier caso, le digo que el más del millón de urgencias que llevamos en este primer semestre del año 2003 han sido atendidas debidamente, excepto en algunos momentos que puede haber un momento de mayor punta, de mayor punta, (*rialles*) de las cuales... No es una cuestión para reírse, porque es una cuestión muy importante. Estamos hablando de urgencias, de la urgencia de la gente para acudir a los centros hospitalarios. Y esto no es de risa, esto es para tomárselo en serio. (*S'escolten unes veus que diuen: “Muy bien!”*) Y le digo que del más del millón de urgencias que ha habido en el sistema público de salud de la Comunidad Valenciana, le puedo decir que el sistema goza de buena salud, ha habido momentos de puntas perfectamente descriptibles y perfectamente explicables, y el 13% de esas urgencias han provocado el ingreso de la persona que se acercó a los centros de urgencia.

Muchas gracias. (*S'interromp la gravació*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Pla, té la paraula.

El senyor Pla i Durà:

Efectivament, en part ha reconegut un aspecte que jo volia assenyalar avui ací, que hi ha un problema estructural. Per això li he referit notícies de l'any 2001 i de l'any 2003. Hi ha un problema estructural que és conseqüència d'un fracàs de les seues polítiques, un problema estructural que és que en moments concrets i puntuals vénen reproduint-se de manera sistemàtica situacions que sofririen els ciutadans, que paguen els ciutadans, que no estan atesos de manera adequada.

I les causes fonamentals són, en primer lloc, una deficient implantació del sistema de primària, i vosté ho sap.

Mire, en l'any 1996, estava cobert el 70,87% de la població en primària; en l'any 2002, sols el 87,97%. És a dir, en huit anys el govern socialista va donar cobertura en assistència primària al 70%; vostés en huit anys, sols al 17%.

En segon lloc, una falta de compromisos polítics. Vostés parlen de més hospitals, més hospitals, millor atenció, més hospitals. La realitat, senyor Camps, és que vostés en huit anys han construït dos hospitals, dos. I per això, la Comunitat Valenciana a dia d'avui –dades del CES, que no m'invente jo– té dos llits per cada mil habitants; Espanya, 4,1 cada mil habitants i la Unió Europea 7,1 cada mil habitants. En l'any 1995 hi havia 9.147 llits; ara, en l'any 2002, 8.832. És un fracàs.

En segon lloc, la segona causa, la gestió dels temps d'espera. Vostés no volen donar les llistes d'espera, i no donen les dades al CES perquè saben que han fracassat ahí. I fa que molta gent, per a poder ser atesa quan està angoixada, haja d'acudir a les urgències dels hospitals, saturant-les. Amaguen, evidentment, eixes dades per eixe fracàs.

Però al final de tot, hi ha una cosa clara que reflectix eixe problema estructural: una falta d'adaptació, per incompetència i incapacitat del sistema, per a fer front a eixe problema estructural que ve reproduint-se de manera sistemàtica any rere any en moments concrets, en situacions concretes.

I mire, jo crec que eixa falta d'adaptació i capacitat per abordar esta problemàtica afecta fonamentalment als ciutadans, als que van allí, als que van allí i han de vore com per a ser atesos en moltes ocasions –que no són totes, i és evident que cal reconèixer que no són totes–, però en moltes ocasions, amb molta angoixa, en temps que no són adequats. I ho sofririen els professionals, perquè els professionals són els que de veritat estan donant la cara, els que estan fent possible resoldre, en moltes ocasions amb el seu esforç, la incompetència, la incapacitat i la falta de voluntat política que vostés han tingut en estos anys. I això és evident, que un pot reconèixer en part els errors i intentar corregir-los.

Mire, fins els polítics més importants de qualsevol país, i torne a repetir-li a Chirac, perquè és de la seua mateixa, diríem, de la seua mateixa família ideològica... Li vaig dir en allò de les carreteres allò de Chirac, hui li ho torne a dir. Chirac, en la situació puntual i concreta que es va produir en els mesos de juliol, agost, en les morts que es van produir, va reconèixer que havia hagut un error, que havia hagut uns errors i va intentar presentar propostes per a resoldre'ls. Però és que vostés no reconeixen res. Vostés pensen que tot va perfecte.

I mire, no torne a repetir-mos més hospitals, més hospitals, perquè ja li he dit que n'han fet dos. Des del deu o dotze que en tenen compromesos, diga-mos exactament terminis, diga-mos exactament com van a fer-se i qui va a pagar-los. Perquè la veritat és que a dia d'avui ja veig una contradicció entre el que va dir el conseller i vosté.

I, per acabar, a vosté li agrada utilitzar la paraula “històric” per a referir-se a qualsevol cosa o a qualsevol fet per a la història. Jo crec que la història real dels pobles s'avalua no per les grans paraules i declaracions, sinó per la millora de les condicions de vida i de benestar dels ciutadans. En eixe sentit, mire, en eixe sentit li dic una cosa: si miren vostés com està hui la sanitat, avui, veiem que molts aspectes estan més prop històricament, en l'atenció en els centres de salut, amb el que eren els ambulatoris del règim franquista

que amb el que ha de ser una sanitat moderna, de futur i de qualitat per als seus ciutadans. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.
Senyor president, té la paraula. (*Remors*)

El senyor president del Consell:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Señor Eduardo Vicente, le llamo al orden por vez primera.

El senyor president del Consell:

Muchas gracias, señor presidente.

¿Habla usted de responsabilidad a la hora de plantear las preguntas? Pues me parece, y permítame, señoría, que ha planteado la pregunta con cierta irresponsabilidad, en el inicio y en el final, porque venimos a hablar de las cuestiones que tienen que ver con las urgencias y usted está hablando de las camas de hospitalización, de las camas de hospitalización. Son dos cuestiones que nada tienen que ver, dos cuestiones que nada tienen que ver, creo.

Ha intentado en cinco minutos hablar del sistema de salud de la Comunidad Valenciana. Y, desde luego, yo creo que ha cometido algunos errores, entre otras cosas, porque ha terminado diciendo no sé qué de un régimen anterior, del que yo no recuerdo absolutamente nada. Del que sí que recuerdo es de los que gobernaban antes que nosotros, y tengo unos datos comparativos que son demoledores, demoledores. Fíjese. Si hablamos de urgencias, en el año 1995, un centro de coordinación de urgencias; en estos momentos, uno por provincia, tres. En el año 1995, dos Samu. ¿Estamos hablando de urgencias o de qué estamos hablando, señor Pla? En estos momentos, 2003, 40 Samu, 40. Y además, 16 unidades de soporte vital básico. Somos la primera comunidad española en ratio Samu por habitante. Y además, estamos por encima de la ratio que pide la OMS en materia de Samu en los países en donde, se entiende, hay un mínimo desarrollo del bienestar social. Hay 180 puntos de atención continuada en nuestra comunidad.

Por lo tanto, cuando usted me habla de un régimen anterior, del que yo no sé absolutamente nada, pero lo comparo con la época en la que ustedes gobernaban, creo que la diferencia es sustancial.

Y además, me ha dado datos del año 2000 en cuanto a la cobertura del año 2000, en cuanto a la cobertura de atención primaria. Y le tendría que decir que en la época que gobernaba el Partido Socialista, cobertura, 68%; en estos momentos, el 90%, gracias a tres excelentes consejeros que hemos tenido al frente de la sanidad desde que gobierna el Partido Popular en esta comunidad.

Además, además, se han, como usted bien sabe, puesto en marcha centros de salud por toda la comunidad, se han

puesto nuevos hospitales, se han reformado los que ya existían. Y hay programas especiales para atender las urgencias en función de la época del año, en verano o en invierno, y según en las zonas en donde hay una mayor presión de urgencia por una mayor presión de presencia demográfica, según los lugares de nuestra comunidad. De hecho, los planes de refuerzo de urgencias en nuestra comunidad desde que gobierna el Partido Popular hacen no solo prever sustituciones por época vacacional, sino que se refuerzan esos centros para que se atienda a las urgencias de mejor manera. Y programas que ya están previstos, por ejemplo, cuando le decía de cuestión no estructural sino coyuntural para este invierno, con la posible epidemia de gripe que pueda haber en la comunidad y en toda Europa, en donde hay prevista la presencia de 250 sanitarios más para atender esta contingencia.

Mire, nosotros seguimos trabajando, mejorando la sanidad, conforme ha venido ocurriendo durante estos ocho últimos años. Los datos son demoledores. Podemos contrastar las épocas de gobierno de su partido con lo que han sido estos ocho años de gobiernos del Partido Popular. El avance ha sido substancial, no solo desde el punto de vista de las coyunturas que se puedan dar en algún determinado lugar de la comunidad o en alguna época del año, sino fundamentalmente el avance estructural. Yo creo que si hablamos de urgencia, y podemos hacer datos de comparación objetivos de lo que tenía esta comunidad en el año 1995 y lo que tiene en estos momentos, creo que los datos son demoledores.

Y además, como usted sabe, los sondeos de opinión respecto al aprecio que los ciudadanos de la Comunidad Valenciana tienen al funcionamiento del sistema de salud de nuestra comunidad, usted sabe que en estos últimos años, en materia de sanidad, es una de las prestaciones de servicio que más apoyo tiene, más aprecio tiene por parte de los ciudadanos, superando el 60% las personas que contestan o muy buena o buena la atención sanitaria de nuestra comunidad.

Si usted dice que hablemos con responsabilidad en la pregunta y en la respuesta, hablemos con responsabilidad en la pregunta y en la respuesta. Primero, me ha preguntado una cosa y ha hablado usted de otra. Y en segundo lugar, habrá visto que con los datos objetivos, datos objetivos, la diferencia de lo que había a lo que hay es sustancial. Y seguiremos trabajando, porque si tenemos la cobertura del 90%, queremos en esta legislatura llegar, gracias al esfuerzo de estos ocho años, al cien por cien de cobertura en nuestra comunidad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Correspon la pregunta formulada per l'il·lustríssim senyor síndic del Grup Parlamentari Entesa, el senyor Ribó.

Té la paraula, senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president.